

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Iosepho & commentariis quos reliquit, & quomodo diuinorum librorum
meminerit. Cap. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

ees illas, quas prius profuderat, cōtinenter edere nō cessavit. Magistratus verò, cum viri animum (quod res erat, diuiniore quadam commotione pulsum arbitrarentur) eum ad prouinciæ præfectum à Romanis designatum deducunt. Illic vbi caro eius ad ossa vsq; esset verberibus dilacerata, ipse neque cuiquã supplicauit, neque profudit lacrymas, Sed voce ad conquerendum quã maximè variata, inter singulas plagas hoc interposuit. Væ væ Hierosolymis. Aliud præterea, quod isto multò plus habet admirationis, idem auctor cōmemorat. Oraculū quoddam in sacris literis repertū fuisse, quod ista verba complectebatur: nimirum eo tempore quēdam ex illorū regione ortum fore, qui vniuersi orbis obtineret imperiū. Quod quidam ille in Vespasiano expletum intellexit, verum Vespasianus non totius orbis, Sed Romani solius imperii gubernacula obtinuit. Rectius ergo & verius ad Christum potest accommodari: cui à patre dictum est, *Psal. 2.* *Po-* stula à me, & dabo tibi gentes hæreditatem tuam, & possessionem tuam terminos terræ. Nam eodem ipso tēpore sonus & vox suorum sanctorum apostolorum in omnem terram exiuerat, & in fines orbis terræ verba eorum.

De Iosepho & commentariis quos reliquit, & quomodo diuinorum librorum meminert.

CAP. IX.

IAm vero post istarum rerū omnium narrationē ipsum Iosephum, qui tot & tanta huic historiæ, quæ in manibus est, attulit subsidia, vnde, quoue genere ortus sit, non debemus in obscuro relinquere. Qui etiam de se loquitur ad hunc modum: Iosephus Matathiæ filius, Sacerdos Hierosolymitanus, non solum ipse Romanos in initio belli Iudaici oppugnavi, sed cæteris præliis postea commissis necessitate coactus, interfui. Hic Iosephus non modo apud gentē suam, verum etiã apud Romanos Iudæorum illius temporis facilè præstantissimus habitus fuit: ita vt tū statuæ honore in vrbe Roma decoraretur, tum libri ab eo industria elaborati cōfectiq; in bibliothecã, tanq̃ monumēta meritò reponerētur. Hic vero rerū Iudaicarū antiquitatē in viginti integros libros redegit.

Histo-

vide Io. vitam.

EVSEBII HISTORIAE

Historiam item de bello Iudaico sua ipsius ætate admini-
 strato septem libris conscripsit. Quas res non Græco so-
 lum sermone, sed patrio etiam se tradidisse suo ipsius con-
 firmat testimonio. Cui quidem propter reliquas res ve-
 rissimè ab eo cõscriptas, etiam in hac causa, fides iure de-
 bet adhiberi. Dicuntur etiam alij duo libri de Iudæorum
 vetustate ab eo accuratius elucubrat. In quibus non so-
 lum contra Apionem grammaticum, qui id temporis in
 Iudæos vehemētius suis scriptis inuehebatur, verū etiam
 contra alios, qui patria & auita Iudaicæ gentis instituta
 conuitiis & igmonia afficere conabantur, strenuè disse-
 rit. In priore istorum voluminum, quæ sunt de vetustate
 Iudæorum contexta, numerum scripturarum in veteri te-
 stamento contentarum, quæ sunt consensu omnium & te-
 stificatione probatæ, percenset, & qui libri ex illis, qui eas
 complectuntur, apud Hebræos in nullam controuersiam
 vocati sint, quique tanquam à veterum traditione ad il-
 los deuenerint, ijs verbis perspicuè docet. Nō sunt apud
 nos libri numero infiniti, qui inter se discensione discor-
 dant, aut qui loquuntur pugnancia. Sed duo solum & vi-
 ginti, temporis vniuersi seriem cõplectentes: qui quidem
 iure optimo diuini esse creduntur. Ex quorum numero
 quinque sunt Moysis, qui leges & primum humani gene-
 ris, non ortum solum, sed etiam propagationem, vsque ad
 mortem ipsius Moysis continent. Quod quidem tempus
 tria prope millia annorum comprehendit. A Moysis oc-
 casu vsque ad regnum Artaxerxis (qui post Xerxem, rex
 Persarum fuit) propheta, qui Moysis ætati proximè suc-
 creuerunt, res gestas suorum temporum, tribus & decem
 libris conscripserunt. Reliqui quatuor Hymnos ad Deū
 laudibus efferendum compositos, & monita hominum
 vitæ rectè instituendæ accommodata complectuntur. A
 tempore Artaxerxis vsque ad hanc nostram ætatem sin-
 gula quidem sunt scriptis prodita, sed pari fide & auctori-
 tate cum superioribus propterea non dignātur, quōd ab
 eo tempore ad nostram memoriam vsque non continua,
 exploratēue perspecta & cognita fuit prophetarum suc-
 cessio. Cæterum quātum fidei & auctoritatis nostræ scri-
 pturæ libris tribuamus, re ipsa satis perspicuum est. Nam
tanta

tanto & tam diuturno æui curriculo decurso, nemo illis vel addere, vel adimere, vel quicquam denique in eisdem commutare ausus est. Ino quod rata Dei præcepta decretaq; sint, pro certo existimare, iisdemq; firmè adhærescere, & pro illis, si opus sit, vitam libenter profundere non dubitare, omnium Iudæorum animis statim ab ineunte ætate quasi instum & innatum est. Atq; hæc ipsius scriptoris testimonia nõ siue legentium utilitate hoc loco posuimus. Est præterea aliud opus non obscurum sane aut contemneidum, de ratione sola mentis rectrice, ab eo elaboratũ, quod quidem Machabæorum propterea inscribũt, quod graua Hebræorum quorundam certamina, qui virili & magno animo, pro vera in Deum religione & pietate mortem oppetierunt (de quibus in libris, qui vocantur Machabaici, sermo instituitur) in se contineant. Porro in extremo vigesimo libro de antiquitate, ille ipse aperte indicat, quo pacto patrias Iudæorum sententias & opiniones de Deo, de eius essentia, & de legibus etiam, quamobrem essent quædam ex earum præscripto libera & soluta ad agendum, alia autem vetita & interdicta, quatuor libris complecti instituisset. Itemq; in suis ipsius scriptis alia opera à se studio & industria elaborata memorat.

Illud præterea est rationi consentaneum, vt eas voces percenseamus, quod in libello ab se de sua ipsius vita cõscripto, inserit, vbi testimonium illarum rerum, quas nos ab eo deprompsimus, melius confirmetur: quo quidem in loco iustum Tiberiadem, qui eorum temporum historiã pari cũ eo ratione scriptis tradere nitebatur, quasi vnus vera perscripsisset, coarguit: & cum multa alia crimina homini obiectauerit, Hæc præterea adiungit his ferè verbis.

Certè de meæ historiæ scribendæ ratione non mihi eo modo, quo tibi, metus iniectus est: Sed meos libros ipsis imperatoribus tunc ad perlegendum tradidi, cum res gestæ propè iam antè cuiusque oculos versabantur. Nam mihi conscius eram, me veritatis declarationem studiosè obseruassè: per quam quidem cum certum testimonium me consecuturum opinarer, non omninò me mea fefellit opinio. Aliis item non paucis historiam ostendi, quorum nonnulli bello interfuere: vt rex Agrippa, & complures

*In vita
Iosèp. ful.
651. lin.
20.*

EVSEBII HISTORIAE

plures alij cum eo sanguinis communione coniuncti. Titus etiam imperator, tanto studio erga meos libros, incendebatur, ut ex illis solis rerum gestarum notitiam, hominibus tradi voluerit, eosque propria manu subscriptos, in vulgus exire praeceperit. Rex Agrippa porro, sexaginta duas epistolas, quibus nos veritatem in scribendo diligenter secutos confirmat, scripsit: quarum, duas hic subieci. At si te cupiditas vlla tener, ea quae de hac re ab illo scripta sunt, cognoscendi, ab ipsis epistolis petas licet. Haec Iosephus ipse de se. Verum de illo hoc modo expositum sit. Ad ea igitur, quae sequuntur, veniamus.

Quod post Iacobum, Simeon Hierosolimitanae ecclesiae praesidebat. CAP. X.

Vbi Iacobus martyrio obiisset, Et Hierusalem paulo post esset capta atque adeo excisa, fama est, apostolos & discipulos Domini, qui adhuc ista lucis vsura fruebantur, vna cum his, quibus cum Domino secundum carnem intercedebat cognatio (plerisque enim istorum ad illud vsque tempus vita suppetebat) ex omnibus locis in vnum couenisse, consiliumque pariter iniuisse, quis in Iacobi locum succedere dignus iudicaretur. Omnes ergo vno consensu Symeonem, filium Cleophae (cuius *Luc. 2.* etiam sacra euangelij scriptura mentionem facit) idoneum habilemque, qui Ecclesiae ibidem institutae sede & praefectura donaretur, existimabant: qui, ut fertur, seruatoris consobrinus fuit. Nam Cleopham, fratrem Iosephi fuisse narrat Hegesippus.

Quod Vespasianus, illos qui ex Dauid prognati erant conquiri iubet. CAP. XI.

Fertur praeterea Vespasianum post vastationem Hierosolymorum, mandasse, ut omnes ex Dauidis genere prognati diligenter conquirerentur, quod nemo apud Iudaeos ex illa regia stirpe omnino in posterum superesset: Indeque in Iudaeos maximam denuo cladem & persecutionem fuisse concitatum.

Quod